

til at nedfætte paa Finantsloven, hvad vi ville. Jeg gaaer ud fra, at dette er anerkjendt som det Princip, jeg har gjort gjældende, medens jeg ved Siden deraf har indrømmet, at der er en Mangfoldighed af Poster, som vi kun under de overordentligste Omstændigheder maae undlade at betragte som faste. Naar det ærede Medlem siger, at Alt, hvad der hører til at udbetale Statens Renter, maa betragtes som fast, saa siger jeg det samme, saalænge vi kunne betale dem, men det har desværre hyppigt viist sig i mange konstitutionelle Stater, at de have hørt op med at betale disse Renter, og de have anseet sig berettigede dertil; Staterne ere dog vebblevne at bestaae, og det er gaaet lige godt. Jeg siger ikke, at dette er et rigtigt Princip, at det er Noget, man skal gjøre, men Retten dertil er der, idet Nødvendigheden kan byde det. Dette er mit Princip, og det er dette Princip, som det ærede Medlem her bagved (Ville) er absolut imod; han er en absolut Modstander af min Betragtningssmaaede, at i Virkeligheden og med fuld Ret behersker Finantsloven de andre Love. Da vi sidst havde denne Sag for, endte han med ikke at være absolut derimod; han endte med at udtale sig omtrent som den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amts 6te Valgkreds (H. Hage) idag, men siden den Tid har han faaet den Overbeviisning, at han maa være det absolut imod. Det maa de Herrer holde fast ved, og da kunne de begribe, hvor ivrig han maa være for at forhindre, at vi ved denne Lov opstille en Post, hvis Votering vi ikke ville lade os fravende, men kun tilstaae den igjennem den aarlige Bevilling. Det ærede Medlem har sagt som en Beviisførelse for sin Betragtningss Rigtighed overfor det under de nærværende Omstændigheder foreliggende Tilfælde, at den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen), som ellers fuldstændig deler Betragtningssmaaede med os, som have stillet de omhandlede Forslag, skiller sig fra os i dette Tilfælde. Men det kan jo gjerne være, at dette ligger deri, at den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds siger: Da jeg betragter den Sag som afgjort, at vi paa Finantsloven kunne, naar vi ville, nedfætte Summer, hvadenten de ere fastsatte ved Lov eller ikke, saa behøver

jeg ikke i dette Tilfælde at forlange nogen Forandring, det er mig ligegyldigt, thi mit Princip berettiger mig til at foretage Nedfættelse. Forskjellen mellem os bliver da kun den, at jeg siger, at naar Erfaringen allerede har viist os, at vi hver Gang, vi gjøre Forsøg i den Retning, skulle gaae ind paa en Kamp, eftersom vi ikke have faaet Principet endnu reent anerkjendt, saa kunne vi ikke slaae os til Ro ved en saadan Betragtning. Dersom det var saa reent anerkjendt, som af den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amts 6 Valgkreds, vilde Sagen ingen Vanstueligheder frembyde, men da det ikke er det, skulle vi begynde en Kamp, og saa gjøre vi rettest i paa dette Sted at stille Posten saaledes, at denne Kamp her bliver overflødig. Det er Grunden, hvorfor jeg ikke paa nogen Maade kan see, at der er det allermindeste Høitflyvende eller Forunderlige i at stille denne Sag simpelt hen som en Post paa Finantsloven. Naar den ærede Ordfører siger, at det er en upraktisk Bei, her er gaaet, at paalægge Ministeren hvert Aar at stille den samme Sum op, thi selv om den da bliver nedfat, maa Ministeren dog stille den op igjen til næste Aar, saa vil jeg svare, at deri ligger Beviis for, at vi ville række Haanden saa langt til Kommunen, som vi kunne; man seer da, at den Nedfættelse, der vilde kunne skee for et enkelt Aar, ikke skal ramme Fremtiden, idet vi paalægge Justitsministeren næste Aar at bringe Sagen for i samme Skikkelse, som den havde før. Jeg vil troe, at dette Spørgsmaal aldrig faaer praktisk Betydning; denne kan det kun faae, naar vi sætte Beløbet fast, og ikke paa den Maade, som her er foreslaaet. Det er dette, det ærede Medlem maa lægge Mærke til. Han siger: „Der er en Overenskomst“, men jeg svarer dertil, at vi have ingen Garanti for nogen Overenskomst, og Loven er heller ikke en Overenskomst i sin Form, men en virkelig Lov; den vil komme ud som Lov, og den indeholder i sin Hovedbestemmelse det Ord „skal“; vi foreslaae med velberaad Hu, at der skal staae „skal“, og at der bagefter dette Ord skal staae „mindst“. Nu synes det mig, at den ærede Ordfører har udtalt sig, som om Kommunen havde opfyldt den den ifølge Loven paahvilende Forpligtelse, naar den havde an-